

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg takker undervisningsministeren for svaret. Det tyder på en vis ærlighed, når man siger, at det grundlag, man har lagt frem, da man holdt sin tale her for et lille øjeblik siden, ikke var det samme, når man talte om procenterne. Sådan kunne det meget nemt komme til at se ud for alle dem, der hører, alle dem, der læser, alle dem, der ser dette skrevet ned. Det er ikke første gang, vi har set den udtalelse, hr. undervisningsminister.

Jeg synes ikke, der er nogen grund til, at undervisningsministeren reagerer, som han gør. Jeg synes, vi har behov for en god og saglig drøftelse om ungdommens forhold i dette land. Vi har ikke brug for, at den bliver foregøglet nogle forkerte tilstande, således at den får det komplekse, at det er den, der er noget i vejen med, hvis det i virkeligheden er politikerne, der er noget i vejen med, fordi man ikke kan kommunikere på en god og ordentlig måde.

Jeg håber, at vi kan få problemerne lagt frem – det gælder også arbejdsministerens område – således at vi kan se, hvordan den reelle situation er. Der er meget, der tyder på, at de udtalelser, undervisningsministeren er kommet med, slører tingenes tilstand en lille smule. Jeg siger kun »en lille smule«, for det er meget svært at se, hvor meget det i virkeligheden dækker over.

Undervisningsministeren burde se lidt mere positivt på det. Kritik kan være sundt og kan føre os i den rigtige retning. Jeg synes ikke, at den besparelsesfilosofi behøver at ramme alle grupper, især ikke vore unge mennesker.

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Jeg er ikke spor imod kritik. Jeg er imod forkerte oplysninger, og jeg er imod, at man anfægter rigtige oplysninger.

Finansministeren (Palle Simonsen):

Flere af ordførerne har givet udtryk for, at det i virkeligheden var et sundhedstegn, at vi nu havde en debat om flaskehalsproblemer. Det er jeg enig i. Det er i virkeligheden udvikling i beskæftigelsen. Som det er understreget af flere ordførere, er der gennem de sidste 3½ år etableret 150.000 nye arbejdspladser. De er først og fremmest etableret i

den private sektor, og derfor er det ikke mærkeligt, at der er nogle områder, der ikke kan få den arbejdskraft, de aktuelt har behov for.

På baggrund af denne konstatering er det lidt overraskende at møde en trio, kunne man kalde det, bestående af fru Jytte Andersen, fru Elisabeth Bruun Olesen og hr. Søvn-dal, som har haft et kolossalt højt aktivitetsniveau under denne debat, men i virkeligheden først og fremmest har brugt aktivitetsniveauet til at give indtryk af, at flaskehalsproblemer ikke eksisterer. Det eneste, der er værd at debattere, er budgetterne for arbejdsmarkedsuddannelserne og for arbejdsformidlingen.

Jeg var oven i købet meget imponeret over fru Jytte Andersens kommentarer til arbejdsministerens oplysninger om budgettet. Fru Jytte Andersen sagde: det var da godt, at der kom den lille indrømmelse, at der var en lille nedgang i aktivitetsniveauet fra 1985 til 1986 i arbejdsmarkedsuddannelserne. Arbejdsministeren havde meget klart givet udtryk for, at aktivitetsniveauet over 4 år har været stærkt stigende. Fru Jytte Andersen sagde uden at fortrække en mine: ja men vi kender godt tallene her i folketinget. Det skulle man ikke tro fru Jytte Andersen gjorde, når man tager de indlæg i betragtning, som fru Jytte Andersen er kommet med næsten i relation til hver eneste ordfører.

Jeg synes på en måde, det er lidt skuffende – det vil jeg godt sige ligeud – at socialdemokratiets ordfører ikke har haft flere konstruktive bidrag i denne debat, end tilfældet har været. Vi har kun hørt om betalt frihed til uddannelse og så den kritik, som jeg for et øjeblik siden har omtalt, men ingen positive bidrag.

Regeringen nedsatte, som man vil vide, i efteråret 1985 et ministerudvalg for at prøve at se, hvordan man kunne løse kommende flaskehalsproblemer, i bestræbelserne for at koordinere indsatsen på alle de områder, som har relation til dette tema. Vi valgte at give folketinget en redegørelse om vore planer. Det havde for så vidt ikke været nødvendigt, vi kunne jo bare have fremsat de nødvendige lovforslag og udarbejdet de nødvendige bekendtgørelser og aktstykker til finansudvalget osv., men vi fandt faktisk, at problemet var så vigtigt og fremadrettet, at det var rigtigt, at folketingets partier kunne